

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010049
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010049.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 11 09 Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 3. apríla 2012, č. RP/14/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 3. apríla 2012, č. RP/14/2012, p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím z 3. apríla 2012, č. RP/14/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/, h/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z., alebo zákon o vysielaní a retransmisii) uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods.5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 43.147€ za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods.4 písm. a/ tohto zákona tým, že dňa 10. decembra 2010, o cca 18:40 odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek MIG-400, dňa 14. februára 2011, o cca 18:38 odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek CELASKON LONG EFFECT, dňa 8. januára 2011, o cca 22:20 odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek STODAL, dňa 22. januára 2011 o cca 18:17 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ

reklamný šot na lieky Tantum Verde, dňa 19. februára 2011 o cca 16:09 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek MAXFLU, dňa 8. januára 2011 o cca 22:19 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek Muconasal plus, dňa 8. januára 2011 o cca 21:55 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek Mucosolvan Retard, dňa 8. januára 2011 o cca 22:51 hod a dňa 14. februára 2001 o cca 18:39 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek Otrivin Complete, dňa 19. februára 2011 o cca 15:06 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek ROBITUSSIN, dňa 19. februára 2011 o cca 15:33 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek MUCOSOLVAN Mäkké patilky, dňa 8. januára 2011 o cca 21:09 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek TheraFlu prechladnutie a chrípka, dňa 8. januára 2011 o cca 21:10 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek ASPIRIN COMPLEX, dňa 8. januára 2011 o cca 21:11 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek Talcid, pričom v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia uvedených textových informácií nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezanká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí. Rada rozhodla v správnych konaniach č.: 131- PLO/O-1243/2011, 258-PLO/O-2101/2011, 255-PLO/O-2098/2011, 302-PLO/O-2727/2011, 305-PLO/O-2730/2011, 252-PLO/O-2095/2011, 251-PLO/O-2094/2011, 254-PLO/O-2097/2011, 303-PLO/O-2728/2011, 304-PLO/O-2729/2011, 248-PLO/O-2091/2011, 249-PLO/O-2092/2011, 250-PLO/O-2093/2011.

Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne opísala skutkový stav každého čiastkového skutku zistený v správnych konaniach a procesné úkony účastníkov tohto konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia ďalej vyplýva, že preskúmanému rozhodnutiu predchádzalo 13 čiastkových rozhodnutí Rady (RP/45/2011 zo dňa 07.06.2011, RP/53/2011, RP/56/2011, RP/64/2011, RP/65/2011, RP/70/2011, RP/71/2011, RP/72/2011, RP/73/2011, RP/76/2011, RP/77/2011, RP/78/2011, RP/79/2011 zo dňa 21. júna 2011), ktorými bola spoločnosť MAC TV s.r.o. v každom z týchto rozhodnutí uložená pokuta vo výške 3 320 eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za to, že účastník konania nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Proti týmto rozhodnutiam podala spoločnosť MAC TV s.r.o. v súlade s § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii v zákonnej lehote odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Najvyšší súd po preskúmaní veci predmetné rozhodnutia Rady zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia predmetných rozhodnutí bola skutočnosť, že Rada vyhodnotila všetky skutky, ktorými bol porušený § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, za samostatné porušenia predmetného ustanovenia zákona, a preto uložila pokutu za každý skutok samostatne. Najvyšší súd však zastával názor, že skutky, ktorými malo dôjsť k porušeniu § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, treba hodnotiť ako čiastkové útoky tzv. pokračovacieho správneho deliktu, pričom poukázal na § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „TZ“), ktorý sa mal v rámci správneho trestania použiť v súlade so zásadou analógie legis aj v uvedených prípadoch. Najvyšší súd predmetné rozhodnutia Rady zrušil z dôvodu porušenia princípov správneho trestania a vec vrátil Rade na ďalšie konanie uložením povinnosti vydania jedného rozhodnutia a uloženia jednej sankcie pre všetky skutky, ako čiastkové úkony jedného pokračovacieho správneho deliktu. Za nedostatok v predmetných rozhodnutiach Rady najvyšší súd považoval aj skutočnosť, že v rozhodnutiach absentoval dostatočný opis skutkov, ktorými malo dôjsť k porušeniu zákona o vysielaní a retransmisii, a preto uložil Rade v ďalšom konaní jasne a presne určiť kritériá, podľa ktorých Rada rozhoduje o tom, či výzva podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, bola jednoznačná a zrozumiteľná.

Rada poukázala na to, že podľa § 250r zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) je Rada ako správny orgán v ďalšom konaní viazaná právnym názorom súdu, ktorý zrušil jej predchádzajúce rozhodnutie.

Ďalej Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne opísala skutkový stav každého čiastkového skutku a dôvody, pre ktoré považovala výzvu podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v jednotlivých prípadoch za nedostatočne jasnú a zrozumiteľnú. Tým reagovala na konštatovanie najvyššieho súdu, podľa ktorého pôvodné rozhodnutia správneho orgánu neobsahovali presný opis skutkov a dôvodov ich sankcionovania. S poukazom na požiadavku najvyššieho súdu vyslovenú v zrušujúcom rozhodnutí, v zmysle ktorej úlohou Rady v tomto konaní bolo podať presné objasnenie kritérií používaných pre stanovenie nevyhnutnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, uviedla, že nie je možné určiť potrebnú dĺžku zobrazenia textovej informácie paušálne, teda všeobecne pre všetky prípady zobrazovania výzvy pri vysielaní reklamných šotov podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, keďže posúdenie tejto otázky je závislé od viacerých kritérií, ktoré sú vždy dané individuálne konkrétnym prípadom. Konštatovala, že takýmito kritériami sú najmä veľkosť a umiestňovanie písma textu zákonom požadovanej informácie, skutočnosť, či text uvedenej výzvy je zobrazený samostatne alebo je zakomponovaný do dlhšej textovej informácie, kontrastu farby písma výzvy a podkladu, na ktorom sa text nachádza a skutočnosť, či pozornosť diváka nie je rozptyľovaná iným dejom prebiehajúcim súčasne s výzvou. Podľa názoru Rady paušálne kvalifikovať jednotlivé hodnoty uvedených kritérií nie je možné, závisí to od kombinácie uvedených kritérií, majúť za to, že ak má byť výzva v zmysle § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii jednoznačná a zrozumiteľná, vysielateľ je povinný zohľadniť všetky vyššie uvedené kritériá a to najmä veľkosť písma a čas jej zobrazenia tak, aby bol priemerný divák danú výzvu schopný prečítať bez zvláštneho sústredenia.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutím vyplýva, že Rada vyslovila porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, za čo uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu vo výške 43 147 eur, keď v konaní postupom podľa ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), zistila porušenie zákona navrhovateľom - spoločnosťou MAC TV s.r.o., tým, že v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia výzvy podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii pri odvysielaní reklamných šotov, nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku.

Rada konštatovala, že po vrátení veci postupovala v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu a opravila vady, pre ktoré boli predchádzajúce rozhodnutia zrušené. Pri rozhodovaní vo veci samej použila „analogiu legis“ a na konanie v rámci správneho trestania vychádzala z § 122 ods. 10 TZ, podľa ktorého: „Za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v konaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsob ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.“ Rada konštatovala, že rešpektujúc názor súdu nahradila 13 samostatných rozhodnutí jedným rozhodnutím, v ktorom sa rozhodlo o jednom správnom delikte tvorenom 13 čiastkovými skutkami.

Pri určovaní výšky pokuty Rada konštatovala, že zohľadnila najmä závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti a spôsob porušenia povinnosti, rovnako i skutočnosť, že povinnosť uložená v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii bola vysielateľom porušená 13 čiastkovými skutkami. Dospela k záveru, že ak správny delikt pozostáva z 13 čiastkových útokov, ktoré by za iných okolností mohli byť samostatné správne delikty, je závažnosť takéhoto konania 13- krát vyššia, zastávajúc názor, že aj sankcia (pokuta) musí byť 13- krát vyššia ako v prípade „bežného“ (nie pokračovacieho) správneho deliktu. Z tohto dôvodu uložila Rada pokutu vo výške 43 147 eur (trinásťnásobok sumy uloženej za každý čiastkový skutok v rámci predchádzajúcich rozhodnutí), s poukazom na to, že potreba sankcionovať porušenie zákona o vysielaní a retransmisii bola v tomto prípade odôvodnená i skutočnosťou, že účastník konania bol už predtým oboznámený a upozornený rozhodnutím č. RL/46/2008 o výklade Rady o náležitostiach výzvy uverejnenej v reklamnom šote na lieky, rovnako bol oboznámený aj s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto oblasti.

V rámci konania o uložení sankcie Rada zamietla žiadosť spoločnosti MAC TV s.r.o. o vytýčenie ústneho pojednávania v predmetných správnych konaniach, ktoré bolo Rade doručené dňa 2. apríla

2012. Rada poukazuje na § 64 ods. 7 zákona o vysielaní a retransmisii, podľa ktorého „ak súd rozhodnutie rady zruší a vec vráti na nové konanie, Rada rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu“, uviedla, že žiadosť účastníka o nariadenie ústneho pojednávania bola jej doručená v čase, kedy sa blížil koniec trojmesačnej lehoty a posledné riadne zasadnutie Rady, na ktorom bolo možné v súlade s plánovaným rokovacím poriadkom rozhodnúť v predmetnej veci, bolo dňa 3. apríla 2012. Zdôraznila skutočnosť, že účastník konania bol napriek riadnym a opätovným výzvam na vyjadrenie sa k predmetnej veci pasívny a žiadosť o ústne pojednávanie doručená tesne pred uplynutím lehoty na rozhodnutie v danej veci budí pochybnosti o možnej snahe účastníka konania zneužiť procesné lehoty vo svoj prospech, v záujme vyhnúť sa uloženiu pokuty. Konanie spočívajúce v zamietnutí nariadenia ústneho pojednávania Rada odôvodnila tým, že v zmysle § 21 správneho poriadku „správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon“, tvrdiac, že účastníkovi konania poskytla dostatočný priestor na vyjadrenie sa k prebiehajúcemu správne konaniu, aj pri konaniach, v priebehu ktorých sa rozhodovalo o jednotlivých skutkoch samostatne. Podľa názoru Rady skutkový stav bol zistený dostatočne, jasne a presne na základe existujúcich dôkazov, dajúc do pozornosti skutočnosť, že najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach, ktorými zrušil predchádzajúce rozhodnutia Rady v predmetnej veci, nekonštatoval nedostatočné zistenie skutkového stavu veci i napriek tomu, že to účastník konania vo svojom odvolaní namietal. S poukazom na uvedené dôvody Rada nepovažovala za potrebné nariadiť vo veci ústne pojednávanie, keďže skutkový stav bol zistený dostatočne, a to už aj v predchádzajúcich konaniach.

Rada ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia reagovala na námietky účastníka konania ohľadne toho, že Rada nedostatočným spôsobom odôvodnila porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, keď vyhlásila, že celkovo 13 reklamných šotov na lieky obsahuje nejednoznačnú a nezrozumiteľnú výzvu na prečítanie poučenia o správnom použití liekov tak, že v rozhodnutí sa vyjadrila ku každému z 13 čiastkových skutkov resp. útokov pokračovacieho správneho deliktu a podrobne vysvetlila, v čom videla nedostatky reklamných šotov, v dôsledku ktorých v súlade s § 64 ods. 1 písm. d/ spolu s § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii uložila sankciu za porušenie ustanovení tohto zákona a rovnako podrobne opísala spôsob hodnotenia splnenia zákonných podmienok na vysielanie reklamných šotov na lieky.

Vo svojom rozhodnutí o uložení sankcie v predmetnom konaní z dôvodu porušenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sa Rada odvolávala na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/11/2008, 3SŽ/52/2009 a 2SŽ/3/2009, v ktorých sa najvyšší súd vyjadril k otázke nevyhnutných náležitostí výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku pribaleneho k lieku, výzvy na poradenie sa o použití lieku a jeho prípadných nežiaducich účinkoch s lekárom alebo lekárnikom.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostatočné pre posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Tvrdil, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu práv účastníka garantovaných Ústavou Slovenskej republiky, najmä garancie právneho štátu.

Z dôvodov odvolania vyplýva, že navrhovateľ za jeden z hlavných nedostatkov napadnutého rozhodnutia Rady považoval skutočnosť, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, čím došlo k porušeniu práv účastníka a tým aj k porušeniu garancie právneho štátu, pričom táto vada konania mohla mať vplyv na zákonnosť predmetného rozhodnutia. Namietal, že Rada formálne neodôvodnila spojenie predchádzajúcich správnych konaní do jedného správneho konania, čím malo dôjsť k narušeniu právnej istoty účastníka konania a k odňatiu možnosti konať pred správnym orgánom, a to najmä vo veci nezákonného stanovenia výšky uloženej pokuty. Poukázal na to, že v konaní listom požiadal o vytýčenie ústneho pojednávania, ktoré bolo Rade doručené dňa 2. apríla 2012. Tvrdil, že napriek tejto žiadosti Rada pojednávanie nevytýčila, odvolávajúc sa na skutočnosť, že účastník mal právo vyjadriť sa k veci počas predchádzajúcich správnych konaní, no napriek tomu zostal pasívny, ako

aj, že § 64 ods. 7 zákona o vysielaní a retransmisii ukladá Rade povinnosť rozhodnúť vo veci do troch mesiacov od doručenia prvého zrušujúceho rozsudku Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Navrhovateľ dôvodil, že rozsudok bol Rade doručený dňa 12. januára 2012, čo znamená, že správny orgán bol povinný rozhodnúť vo veci do 12. apríla 2012 a odo dňa doručenia žiadosti o nariadenie ústneho pojednávania mala Rada zasadať iba 1-krát, dňa 3. apríla 2012, teda 1 deň po doručení žiadosti účastníka. Nesúhlasil s tvrdením Rady, že mu ako účastníkovi bol poskytnutý dostatočne dlhý čas na vyjadrenie sa vo veci, no napriek tomu účastník konania doručil svoju žiadosť až v čase, keď sa blížil koniec trojmesačnej lehoty, ako aj že skutkový stav veci bol dostatočne zistený a preukázaný a nariadenie ústneho pojednávania by neprispelo k objasneniu veci. Výslovil názor, že týmto postupom Rada porušila § 21 ods. 1 správneho poriadku, majúci za to, že tým že Rada nenariadila ústne pojednávanie poukazom na potrebu rozhodnúť v trojmesačnej lehote od doručenia zrušujúceho rozsudku Najvyšším súdom Slovenskej republiky, nemôže byť dôvodom na to, aby plynutie lehoty bolo na ťarchu účastníka a prekážkou pre uplatnenie procesných práv účastníka konania. Namietal účelovosť zamietnutia žiadosti o nariadenie ústneho pojednávania zo strany správneho orgánu.

Navrhovateľ ďalej namietal nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, odôvodňujúc svoju námietku tým, že výrok rozhodnutia neobsahuje skutkovú vetu, ktorá by presne určila, akým konaním došlo k porušeniu zákona zo strany účastníka správneho konania a súčasne, že výrok rozhodnutia je v rozpore s jeho odôvodnením. Trval na tom, že výzva podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii spĺňala všetky zákonné predpoklady. Výslovil názor, že napadnuté rozhodnutie Rady obsahuje nepriamy extenzívny výklad uvedenej právnej normy. Dôvodil, že v rozhodnutí Rady o uložení pokuty chýba systematika a určenie hraníc, v ktorých by sa mal vysielateľ v budúcnosti pohybovať, aby spĺňal všetky zákonné podmienky predmetného ustanovenia, aj napriek tomu, že bola na to vyzvaná rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Poukázal na to, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zjavné, aké kritériá boli použité Radou pri určení dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie, aby sa tak vysielateľ nedostal do rozporu so zákonnými povinnosťami. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že Rada v iných obdobných konaniach správne konanie zastavila, majúci za to, že takýmto postupom Rada popiera jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp právnej istoty..

Navrhovateľ namietal i spôsob vypočítania výšky sankcie, ktorý nepovažoval za zjavný a súladný so zásadami správneho trestania. Výslovil názor, že Rada, na základe rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, mala použiť pri určovaní výšky pokuty analógiu legis a postupovať v súlade s absorpčnou zásadou, na základe ktorej majú byť zbíhajúce sa delikty postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo znamená, že Rada mala posúdiť závažnosť deliktu a úhrnný trest uložiť podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov. Namietal, že postup, ktorý pri určovaní výšky pokuty Rada použila nemá oporu ani v zákone ani v rozhodovacej praxi správnych orgánov. V danej súvislosti poukázal na právny názor vyslovený najvyšším súdom v rozhodnutiach sp. zn. 2SŽ/27/2011 a 8SŽ/28/2007.

Záverom navrhovateľ opätovne upozorňoval na pochybenia Rady spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci, nesprávnom, účelovom a neodôvodnenom výklade znenia zákona, nedostatočnom zistení skutkového stavu na posúdenie veci a taktiež v nerešpektovaní predchádzajúcich rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Tvrdil, že Rada sa náležite neriadila právnym názorom vysloveným v zrušujúcich rozhodnutiach, pretože bolo zrušených celkovo 14 rozhodnutí, avšak Rada napadnutým rozhodnutím rozhodla len o 13 čiastkových útokoch a o 14 správnom delikte rozhodla samostatným rozhodnutím zn. RP 38/2012.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku.

V dôvodoch vyjadrenia sa Rada vyjadrila ku všetkým skutočnostiam namietaných navrhovateľom. K otázke porušenia procesných práv účastníka správneho konania, spočívajúcom v zanedbaní povinnosti oznámiť účastníkovi konania spojenie vecí do jedného konania a v zamietnutí žiadosti o nariadenie ústneho pojednávania, čím mala byť účastníkovi odňatá možnosť prispieť k objasneniu skutkového a právneho stavu veci a možnosť konať vo veci stanovenia výšky pokuty, Rada uviedla, že účastníkovi konania bolo známe rozhodnutie NSSR, ktorým boli zrušené pôvodné rozhodnutia Rady vo veci uloženia

pokuty za porušenie ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii, na základe tejto skutočnosti odvolateľovi muselo byť známe, že príslušný správny orgán, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v súlade s § 250r O.s.p., mal v ďalšom konaní vydať jedno rozhodnutie za pokračovací správny delikt, čo však neznamená, že došlo k spojeniu predchádzajúcich správnych konaní do jedného, a preto nemohlo byť odvolateľovi spojenie správnych konaní oznámené. Rada trvala na svojom tvrdení, že ústne pojednávanie, o ktoré požiadal účastník konania listom jej doručeným dňa 2. apríla 2012, nebolo nutné nariadiť, keďže skutkový stav veci bol zistený úplne a presne (zistený bol na základe záznamu vysielania jednotlivých komunikátov), čo vyplýva i zo zrušujúcich rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vytkol Rade vady, ktorých sa dopustila v predchádzajúcich správnych konaniach a rozhodnutiach, no nedostatočné zistenie skutkového stavu veci Rade zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vytknuté nebolo. Ústne konanie by teda nijakým spôsobom neprispelo k objasneniu skutkového, či právneho stavu veci, ani iných skutočností relevantných pre rozhodovanie o uložení pokuty. Zastávala názor, že nemožno namietat' porušenie procesných práv účastníka konania, považujúc preskúmané rozhodnutie za správne a zákonné, a to či už z obsahovej ako aj formálnej stránky.

K námietke navrhovateľa týkajúcej sa veci stanovenia výšky pokuty Rada uviedla, že postupovala v súlade so zákonnými predpokladmi, pričom brala do úvahy najmä závažnosť veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, získané bezdôvodné obohatenie, a vzhľadom na všetky tieto faktory dospela k záveru, že vysielateľovi bola uložená pokuta primeraná k závažnosti porušenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, ktorá rovnako zodpovedá povinnosti správneho orgánu aplikovať zásadu analógie zákona, na základe čoho sa malo v rámci správneho trestania použiť ustanovenie § 122 ods. 10 TZ o pokračovacom trestnom čine a zásady ustanovené pre jeho trestanie.

K námietke navrhovateľa, že Rada nesprávne posúdila právny stav veci, keď vyhlásila, že vysielateľ sa dopustil porušenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, uverejnením nezrozumiteľnej a nejednoznačnej výzvy na správne použitie liekov v rámci odvysielaných reklamných šotov, tvrdila, že vysielateľ si splnil povinnosť uverejniť výzvu podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, avšak forma tejto textovej informácie nespĺňala zákonom ustanovené predpoklady, s poukazom na to, že z dikcie zákona totiž vyplýva, že podmienky na vysielanie reklamy na lieky sa vzťahujú ako na obsah, tak i na formu a spôsob spracovania reklamy. Rada uviedla, že zo záznamu vysielaných reklamných šotov zistila, že v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia uvedených textových informácií nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu. Poukázala na to, že z judikatúry najvyššieho súdu ako aj z predchádzajúcej rozhodovacej praxe Rady vyplýva, že pokiaľ je vysielateľom zvolené vizuálne spracovanie predmetnej výzvy, je potrebné, aby text takejto výzvy bol dostatočne výrazný a čitateľný, aj s prihliadnutím na jeho grafické spracovanie a pozadie, na ktorom je zobrazený tak, aby bolo možné pri (normálnych) priemerných schopnostiach čítania prečítať celý text výzvy počas doby, po ktorú je zobrazený na obrazovke, zdôrazniac, že táto podmienka však nebola vysielateľom v predmetnej veci splnená, a preto bola Rada povinná uložiť účastníkovi konania sankciu vo forme pokuty.

Rada vo vyjadrení k odvolaniu účastníka konania zdôraznila, že v konaní sa dôsledne riadila právnym názorom najvyššieho súdu, keď jedným rozhodnutím rozhodla o všetkých 13 čiastkových útokoch pokračovacieho správneho deliktu, v súlade s absorpčnou zásadou uplatňovanou v rámci trestného stíhania pokračovacích trestných činov podľa § 122 ods. 10 TZ, po dôkladnom preskúmaní veci uložila jednu pokutu v zákonom stanovenej sadzbe a rovnako rozhodla v zákonnej lehote 3 mesiacov od doručenia prvého zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tvrdiac, že všetky vady, ktorých sa mala Rada dopustiť v predchádzajúcich rozhodnutiach v konaní o uložení pokuty spoločnosti navrhovateľa boli odstránené. Preskúmané rozhodnutie považovala za zákonné a správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a mu predchádzajúce správne konania postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívnych spisov č. 131- PLO/O-1243/2011, 258-PLO/O-2101/2011, 255-PLO/O-2098/2011, 302-PLO/O-2727/2011, 305-PLO/O-2730/2011, 252-PLO/O-2095/2011, 251-PLO/O-2094/2011, 254-

PLO/O-2097/2011, 303-PLO/O-2728/2011, 304-PLO/O-2729/2011, 248-PLO/O-2091/2011, 249-PLO/O-2092/2011, 250-PLO/O-2093/2011, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 20. marca 2013 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je sú dôvodný.

Na pojednávaní súdu dňa 20. marca 2013 právny zástupca navrhovateľa zotrval na skutkových okolnostiach a právnych záveroch, ktoré uviedol v písomne podanom opravnom prostriedku. Na pojednávaní súdu zdôraznil a doplnil dôvody, ktorými namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu tak, že rozhodnutie Rady považoval za nezákonné aj z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, pretože v správnom konaní zn. 254/PLO/O/2097/2011 sa vykonala rekonštrukcia spisu, ďalej z dôvodu, že Rada rozhodla po uplynutí prekluzívnej 3 mesačnej lehoty podľa § 64 ods. 7 zák. č. 308/2000 Z. z., ktorá začala plynúť dňa 12. januára 2012, pretože vo veci síce rozhodla napadnutým rozhodnutím dňa 3. apríla 2012, avšak navrhovateľovi toto rozhodnutie bolo doručené až dňa 13. apríla 2012, z dôvodu, že Rada sa náležite neriadila právnym názorom vysloveným v zrušujúcich rozhodnutiach, pretože bolo zrušených celkovo 14 rozhodnutí, avšak Rada napadnutým rozhodnutím rozhodla len o 13 čiastkových útokoch a o 14 správnom delikte rozhodla samostatným rozhodnutím zn. RP 38/2012 a napokon z dôvodu, že výrok rozhodnutia je v rozpore s odôvodnením.

Zástupca navrhovateľa na pojednávaní súdu súčasne nesúhlasil s argumentáciou žalovaného správneho orgánu uvedenou v písomne podanom vyjadrení a následne prednesenou jeho zástupcom na pojednávaní súdu.

Právny zástupca žalovaného správneho orgánu na pojednávaní taktiež zotrval na dôvodoch uvedených v písomne podanom vyjadrení k opravnému prostriedku. Nesúhlasil s dôvodmi navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku, ako aj s dôvodmi prednesenými na pojednávaní súdu

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/, určená podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods.1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaújatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozhodnutiach, ktorými boli predchádzajúce rozhodnutia Rady vydané v uvedených správnych konaniach zrušené, v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu

správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods.2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúavaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

Najvyšší súd súhlasí s konštatovaním žalovaného správneho orgánu, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy pri administratívnom trestaní pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúci trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok,). Uvedený právny záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť, na ktorý vo svojej judikatúre poukázal aj najvyšší súd.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu taktiež vyplýva, že z uvedených hľadísk je potrebné vychádzať aj pri posúdení vymedzenia skutku, za ktorý správny orgán účastníka konania sankcionuje a jeho miesta v rozhodnutí tak, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok možno považovať za zrozumiteľné a môže byť vynútiteľné exekúciou.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Odvolací súd v danom prípade dospel k záveru, že zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva opis skutkov, ktorými sa navrhovateľ dopustil porušenia právnej povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., za ktoré porušenie mu Rada uložila pokutu, keď vo výroku rozhodnutia uviedla pri jednotlivých skutkoch deň, čas, kedy došlo k porušeniu, označenie reklamných šotov, v ktorých v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia uvedených textových informácií nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku. nezabezpečil objektivnosť a nestrannosť. Z identifikačných znakov opisu skutku v danej veci podľa názoru senátu odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že žalovaný náležite uviedol deň, čas, označenie programu, v ktorom malo dôjsť k porušeniu zákonnej povinnosti tak, že tento skutok nemôže byť zameniteľný s iným skutkom a taktiež navrhovateľovi bolo z neho zrejmé, aké skutky sa mu kladú za vinu a za ktoré sa mu ukladá sankcia, ktorá skutočnosť vyplýva aj z jeho odvolaní a vyjadrení. Z uvedených dôvodov odvolací súd nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že výrok napadnutého rozhodnutia trpí nezákonnosťou, pretože neobsahuje skutkovú vetu, ktorá by určila, v čom presne došlo k údajnému porušeniu zákona zo strany vysielateľa. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na to, že, výrok rozhodnutia musí byť zrozumiteľný vystihujúci základné prvky zákonného porušenia právnej povinnosti s tým, že podrobný opis priebehu deja, ktorým sa vysielateľ dopustil porušenia povinnosti je správny orgán povinný uviesť s dôvodmi svojho sankčného postupu v odôvodnení rozhodnutia. Z uvedených dôvodov odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu nepovažoval za dôvodnú. Za nedôvodnú najvyšší súd považoval aj námietku navrhovateľa, že výrok rozhodnutia je v rozpore s jeho odôvodnením. Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite zdôvodnila, z akých dôvodov považovala dĺžku odvysielanej výzvy za rozhodujúcu pre splnenie zákonnej podmienky jednoznačnosti a zrozumiteľnosti a pokiaľ aj uvádzala ďalšie skutočnosti, ktoré splnenie zákonnej podmienky podmieňujú, reagovala tak na požiadavku najvyššieho súdu vyslovenú v zrušujúcich rozhodnutiach, v zmysle ktorej úlohou Rady v tomto konaní bolo podať presné objasnenie kritérií, v ktorých by sa mal navrhovateľ v budúcnosti pohybovať.

Odvolací súd sa nemohol stotožniť ani s tvrdením navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie Rady obsahuje nepriamy extenzívny výklad uvedenej právnej normy, ktorým Rada rozširuje význam ustanovenia ako celku a tiež pojmov viažucich sa zásadne k obsahu informácie (výzvy) na jej formu, ktorá zákonom nie je daná, s tým, že v prípade ak by zákonodarcu mal v úmysle určiť "formálne náležitosti trvania" zobrazenia informácie, prípadne inak kvantifikovať časový a formálny rozmer vysielanej informácie (výzvy), bol by tak učinil ako je zrejmé zo znenia zákonných ustanovení zákona o vysielaní (napríklad § 35 zákona o vysielaní), dôvodiť, že v rozhodnutí Rady o uložení pokuty chýba systematika a určenie hraníc, v ktorých by sa mal vysielateľ v budúcnosti pohybovať, aby spĺňal všetky zákonné podmienky predmetného ustanovenia, s poukazom na to, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké kritériá boli použité Radou pri určení dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie, aby sa tak vysielateľ nedostal do rozporu so zákonnými povinnosťami, ako aj na to, že Rada v iných obdobných konaniach správne konanie zastavila, majúť za to, že takýmto postupom Rada popiera jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp právnej istoty.

Z obsahu právnej normy § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že zákonodarcu vysielateľovi ukladá povinnosť tak, že vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku. Cieľom zákonodarcu v uvedenej právnej úprave bolo zabezpečiť ochranu jednotlivých divákov pred poškodením zdravia. Pokiaľ zákonodarcu v citovanej právnej norme stanovuje podmienky reklamy na liek tak, že výzva musí obsahovať odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpísať alebo vydať lieky a táto musí byť jednoznačná a zrozumiteľná, pričom nešpecifikuje akú formu musí spĺňať takáto výzva, treba mať zato, že uvedená požiadavka je splnená, ak reklamný šot na lieky takéto odporúčanie obsahuje bez ohľadu na jeho formu. Predmetnú výzvu v reklame na liek možno označiť ako zrozumiteľnú a jednoznačnú vtedy, ak je v dostatočnej veľkosti a v dostatočnom časovom rozsahu zobrazená, aby priemerne vnímajúcich divák sa v jej texte vedel

zorientovať a aby bol schopný zamerať svoju pozornosť na prečítanie a pochopenie jej významu. Aj podľa názoru senátu odvolacieho súdu, oboznámia sa so záznamom reklamy, v danom prípade žiadnu z výziev v jednotlivých skutkoch kladených navrhovateľovi za vinu, nemožno označiť ako zrozumiteľnú a jednoznačnou, pretože vzhľadom k nedostatočnej časovej dĺžke jej zobrazenia sa nedala prečítať. Treba súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že zákonodarca v zákone o vysielaní a retransmisii bližšie nešpecifikuje, akú podobu má mať výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku, avšak z obsahu uvedenej právnej normy vyplýva jednoznačne uložená povinnosť tak, že výzva má byť zrozumiteľná a jednoznačná, a teda je na vysielateľovi zvoliť formu takejto výzvy, aby priemerný divák bol schopný sa s ňou oboznámiť. Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne opísala skutkový stav každého čiastkového skutku a dôvody, pre ktoré považovala výzvu podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v jednotlivých prípadoch za nedostatočne jasnú a zrozumiteľnú.

S poukazom na požiadavku najvyššieho súdu vyslovenú v zrušujúcich rozhodnutiach, v zmysle ktorej úlohou Rady v tomto konaní bolo podať presné objasnenie kritérií používaných pre stanovenie nevyhnutnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, najvyšší súd v danom prípade súhlasí s tvrdením Rady, že nie je možné určiť potrebnú dĺžku zobrazenia textovej informácie paušálne, teda všeobecne pre všetky prípady zobrazovania výzvy pri vysielaní reklamných šotov podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, keďže posúdenie tejto otázky je závislé od viacerých kritérií, ktoré sú vždy dané individuálne konkrétnym prípadom.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že v danom prípade došlo k porušeniu princípu právnej istoty, pretože Rada v iných obdobných veciach konanie zastavila, najvyšší súd nemohol preveriť pravdivosť tohto jeho tvrdenia, pretože navrhovateľ nepredložil žiaden doklad, z ktorého by pravdivosť tohto tvrdenia vyplývala a súd za účastníka konania dôkazy nevyhľadáva.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že žalovaný správny orgán vec nesprávne právne posúdil v merite veci, senát najvyššieho súdu sa nestotožnil ani s touto jeho námietkou. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že Rada kladie navrhovateľovi za vinu, že odvysielaním predmetných reklamných šotov v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia textových informácií nezabezpečil, aby reklama na lieky obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov priložená k lieku. Oboznámia sa s obsahom záznamu odvysielaných reklamných šotov senát najvyššieho súdu zistil, že odporúčania na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku tak, ako odzneli v predmetných reklamách na liek, v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia uvedených textových informácií, nemožno považovať informácie (výzvy) za dostatočne čitateľné pre priemerného diváka, ktorá skutočnosť aj podľa názoru najvyššieho súdu má za následok, že výzvy v predmetných reklamných šotoch nespĺňajú zákonom stanovenú podmienku jednoznačnosti a zrozumiteľnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by Rada navrhovateľa sankcionovala za to, že výzvy neobsahovali upozornenie diváka na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku, ale za to, že navrhovateľ ako vysielateľ predmetných reklamných šotov nezabezpečil v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia textových informácií jednoznačnosť a zrozumiteľnosť tejto výzvy. Z uvedených dôvodov sa senát najvyššieho súdu nestotožnil s tvrdením namietaným navrhovateľom, že žalovaný správny orgán v merite veci nesprávne právne posúdil.

Senát najvyššieho súdu sa taktiež nestotožnil s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu jeho práv garantovaných ústavou, keďže v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a to predovšetkým tým, že Rada formálne neodôvodnila spojenie vecí do jedného správneho konania a odmietla jeho žiadosť vytýčiť ústne pojednávanie, tvrdiac, že postupom správneho orgánu mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že Rada preskúmané rozhodnutie vydala v správnych konaniach označených v úvodnej časti svojho rozhodnutia potom, ako predchádzajúce jej rozhodnutia v týchto správnych konaniach boli zrušené najvyšším súdom a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie s uložením povinnosti posudzovať skutky kladené navrhovateľovi za vinu v jednotlivých správnych

konaniach za čiastkové útoky tzv. pokračovacieho správneho deliktu analogicky podľa trestnoprávnej úpravy (§ 122 ods. 10 Trestného zákona) a vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii procesným právnym predpisom pre konanie Rady je správny poriadok. Správny poriadok neupravuje postup správneho orgánu v prípade, ak správny orgán rozhoduje o viacerých nárokoch účastníka konania a prichádzalo by do úvahy spojenie vecí. Z týchto dôvodov nie je možné vytýkať Rade, že nevydala formálne rozhodnutie (oznámenie) o spojení vecí potom, ako predchádzajúce rozhodnutia v jednotlivých správnych konaniach boli zrušené najvyšším súdom. Senát najvyššieho súdu súhlasí s argumentáciou žalovaného správneho orgánu, že rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia v predmetných správnych konaniach, boli navrhovateľovi doručené a mal teda vedomosť o uložení povinnosti Rade rozhodnúť jedným rozhodnutím o uložení sankcie za jednotlivé skutky, ktoré boli predmetom označených správnych konaní. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že Rada mu odňala právo konať pred správnym orgánom tým, že nevyhovela jeho žiadosti nariadiť ústne pojednávanie vo veci, najvyšší súd nemohol súhlasiť ani s touto jeho námietkou. Správny poriadok, ako procesný právny predpis pre predmetné konanie, v § 21 ods. 1 ustanovuje, že správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci najmä, ak sa tým prispeje k jej objasneniu alebo, ak tak ustanoví osobitný zákon. Zákon o vysielaní a retransmisii neobsahuje procesné ustanovenia týkajúce sa vedenia konania, preto v danom prípade by z toho dôvodu prichádzalo do úvahy nariadenie ústneho pojednávanie len vzhľadom k povahe veci a predovšetkým, ak by sa na ústnym pojednávaním prispelo k objasneniu veci. Zo skutkových okolností vyplývajúcich z obsahu administratívnych spisov však vyplýva, že správny orgán si skutkové podklady vo veciach zadovážil z úradnej povinnosti, vo všetkých trinástich prípadoch vyzval navrhovateľa a to aj opakovane na podanie vyjadrenia veci a navrhnutia dôkazov, pričom navrhovateľ len v jednom z týchto prípadov podal vyjadrenie k veci bez navrhnutia dôkazov. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol v priebehu všetkých dvanástich správnych konaní nečinný a vo všetkých veciach pasívne pristupoval k celému procesu dokazovania, v tomto štádiu konania návrh na nariadenie ústneho pojednávanie možno považovať za účelové s prihliadnutím na to, že v danej veci by nariadenie ústneho pojednávanie ani nevedlo k objasneniu veci. Súčasne najvyšší súd dáva do pozornosti, že v jednotlivých prípadoch sa vykonalo ústne pojednávanie vo veci v konaniach súdu o oprávnom prostriedku navrhovateľa proti predchádzajúcim rozhodnutiam Rady, kde navrhovateľ mal právo sa vyjadrovať aj ku skutkovým okolnostiam a z rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorými boli predchádzajúce rozhodnutia Rady zrušené a veci jej boli vrátené na ďalšie konanie, nevyplýva, že dôvodom zrušenia predchádzajúcich rozhodnutí Rady bol nedostatočne zistený skutkový stav. Z uvedených dôvodov senát najvyššieho súdu námietku navrhovateľa, ktorou namietal odňatie možnosti konať pred správnym orgánom považoval za nedôvodnú.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že v danom prípade žalovaný správny orgán postupoval nezákonným spôsobom pri ukladaní sankcie, odvolací súd sa nestotožnil ani s touto jeho námietkou. Zákonodarca v právnej norme § 5 ods. 1 zákona č. 308/2000Z. z. okrem iného ustanovil, že do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa uvedeného zákona a podľa osobitných predpisov a ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia. Sankcie a postup ich ukladania zákonodarca Rade stanovil v § 64 zákona č. 308/2000 Z. z. s odkazom na správny poriadok (§ 71). Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že Rada postupovala v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v zrušujúcich rozsudkoch a teda jednotlivé porušenia právnej povinnosti posudzovala ako čiastkové útoky pokračujúceho deliktu analogicky v zmysle trestnoprávnych zásad pre nedostatok právnej úpravy sankcionovania správnych deliktov. V tejto súvislosti senát najvyššieho súdu zastáva názor, že i keď povinnosťou Rady je v prípade administratívneho trestania postupovať v zmysle trestnoprávnych zásad analogicky, to však vzhľadom na charakter postavenia Rady ako aj na charakter administratívneho trestania podľa zákona č. 308/2000 Z. z. neznamená, že Rada pri posudzovaní porušenia právnej povinnosti a ukladaní sankcie za takéto porušenie postupuje priamo podľa trestnoprávnej úpravy (Trestného poriadku a Trestného zákona).

Zo zákonnom ustanovenej kompetencie vyplýva Rade oprávnenie posúdiť porušenie právnej povinnosti

vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovoľenú sankciu. Súd je oprávnený v rámci súdneho prieskumu posúdiť len, či správny orgán nevybočil so správnej úvahy zákonom predpokladanej. Zákonodarca v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovuje, že Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenáku.

Preskúmaným rozhodnutím Rada uložila navrhovateľovi za pokračujúci správny delikt pokutu vo výške 43 147 euro. Pokiaľ zákonodarca v právnej norme § 67 ods.5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovil rozsah sadzby pokuty do 165 969 eur, z uvedeného je zjavné že Rada uložila navrhovateľovi pokutu na dolnej hranici zákonom ustanovenej sadzby. Pokiaľ teda Rada po zrušení predchádzajúcich trinástich rozhodnutí uložila jednu sankciu za všetky 13 čiastkových útokov vo výške na dolnej hranici sadzby zákonom predpokladanej pokuty na základe vlastnej správnej úvahy, senát najvyššieho súdu konštatuje, že Rada výšku pokuty určila v rozsahu správnej úvahy zákonom dovoľenej. Možno súhlasiť s argumentáciou Rady že, tým že predmetný administratívny delikt pozostával z trinástich čiastkových útokov, táto skutočnosť zvyšuje jeho závažnosť, a preto aj sankcia za pokračujúci správny delikt pozostávajúci z viacerých čiastkových útokov musí byť vyššia ako sankcia uložená za samostatný správny delikt. Pokiaľ sa i javí postup Rady pri určení výšky sankcie, keď pri jej výške vychádzala z minimálnej výšky zákonom stanovenej pokuty za predmetný správny delikt stanovenej v § 67 ods. 5 písmena a/ zákona č. 308/2000 Z. z. 3319 eur, ktorú násobila 13 násobkom vzhľadom k trinástim čiastkovým útokom, za netradičný, nie je však možné takto určenú výšku sankcie považovať v rozpore so zásadami správneho trestania a ani v rozpore s absorpčnou zásadou. Pri ukladaní úhrnného trestu uvedeným postupom Rada postupovala v súlade s názorom najvyššieho súdu uvedeným v rozsudku sp. zn. 2SŽ/27/2011, v ktorom rozhodnutí najvyšší súd konštatoval, že zákon nedáva možnosť Rade uložiť pokutu za každý jednotlivý odvysielaný reklamný šot. Taktiež svojím rozhodnutím Rada nevybočila z judikatúry najvyššieho súdu, keď najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 8SŽ/28/2007, na ktoré navrhovateľ v odvolaní poukazoval, konštatoval, že pri súbehu viacerých správnych deliktov pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť analógie legis to znamená absorpčnú zásadu. Vychádzajúc zo skutkových zistení v danom prípade je zjavné, že navrhovateľ sa všetkými trinástimi skutkami kladenými mu za vinu preskúmaným rozhodnutím dopustil porušenia povinnosti ustanovenej v paragrafe 33 ods. 4 písmena a/ zákona č. 308/2000 Z. z. a za porušenie ktorej povinnosti zákonodarca ustanovuje uloženie pokuty vo výške určenej v § 67 ods. 5 písm. a/. Najvyšší súd súhlasí s názorom Rady, že pri určení výšky uloženej pokuty je potrebné prihliadať na skutočnosť, že predmetný delikt bol tvorený trinástimi čiastkovými útokmi, čo zvyšuje jeho závažnosť, a preto pri určení výšky pokuty podľa právnej normy stanovujúcej rovnakú sadzbu pokuty za jednotlivé čiastkové útoky, je potrebné vychádzať z rozsahu zákonom stanovenej sadzby pokuty, pričom na ďalšie čiastkové útoky sa prihliada ako na prítiažujúcu okolnosť.

Odvolací súd sa taktiež nemohol stotožniť s názorom navrhovateľa, že Rada sa náležite neriadila právnym názorom vysloveným v zrušujúcich rozhodnutiach, pretože bolo zrušených celkovo 14 rozhodnutí, avšak Rada napadnutým rozhodnutím rozhodla len o 13 čiastkových útokoch a o 14 správnom delikte rozhodla samostatným rozhodnutím zn. RP 38/2012. Povinnosťou Rady je síce v administratívnom trestaní postupovať analógia legis podľa trestnoprávnej úpravy, čo však neznamená, že v tomto konaní postupuje výlučne podľa trestnoprávnych predpisov nerešpektujúc platnú právnu úpravu, ktorou zákonodarca upravuje postavenie a úlohy Rady, predovšetkým zákon o vysielaní a retransmisii. Pokiaľ teda Rada v uvedenom konaní rozhodla samostatným rozhodnutím z dôvodu, že postupovala v intenciách právnej normy § 64 ods.7 zákona o vysielaní a retransmisii nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že konala a rozhodla v rozpore so zákonom, ako aj v rozpore s názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcich rozhodnutiach, s poukazom na to, že najvyšší súd zrušil predchádzajúce rozhodnutia Rady a vec jej vrátil na ďalšie konania a v rôznych časových úsekoch.

Odvolací súd nesúhlasil ani s názorom navrhovateľa, že Rada rozhodla po uplynutí prekluzívnej 3 mesačnej lehoty podľa § 64 ods. 7 zákon č. 308/2000 Z. z., ktorá začala plynúť dňa 12. januára 2012,

pretože vo veci síce rozhodla napadnutým rozhodnutím dňa 3. apríla 2012, avšak navrhovateľovi toto rozhodnutie bolo doručené až dňa 13. apríla 2012. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že lehota ustanovená v právnej norme § 64 ods.7 zákona o vysielaní a retransmisie začala plynúť dňa 12. januára 2012 a uplynula by 12. apríla 2012, ktorá skutočnosť medzi účastníkmi nebola ani sporná. Rada v predmetnej veci rozhodla na svojom zasadnutí dňa 3. apríla 2012. Vzhľadom k tejto skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že Rada vo veci rozhodla v súlade s ustanovením zákona § 64 ods. 7, s poukazom na to, že deň doručenia rozhodnutia je právna skutočnosť, s ktorou zákonodarca spája právo účastníka konania na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu.

Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky navrhovateľa vznesené proti rozhodnutiu Rady nepovažoval za relevantné k vyhoveniu jeho odvolania.

Pokiaľ navrhovateľ na pojednávaní súdu vzniesol námietku, ktorou doplnil dôvody uvedené v jeho opravnom prostriedku, pre ktoré rozhodnutie Rady považoval za nezákonné, a ktorou namietal nezákonnosť rozhodnutia Rady z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, pretože v správnom konaní zn. 254/PLO/O/2097/2011 sa vykonala rekonštrukcia spisu, najvyšší súd nemohol na túto námietku prihliadnuť, pretože navrhovateľ ňou rozšíril dôvody nezákonnosti namietané v opravnom prostriedku po uplynutí zákonnej lehoty ustanovenej v § 250m ods. 2 O.s.p., keďže navrhovateľ môže rozsah napadnutia správneho rozhodnutia rozšíriť len v zákonnej lehote v zmysle § 250h ods. 1 O.s.p. v spojení s 250l ods. 2 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.